

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 801/2014
10.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље С.В. из Б., чији је пуномоћник З.П., адвокат из Б., против тужене Народне банке Србије, са седиштем у Београду, ради поништаја одлука, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 427/2014 од 05.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 10.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље С.В. из Б. изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 427/2014 од 05.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 728/2010 од 09.09.2013. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па су поништене као незаконите одлуке Народне банке Југославије, као правног претходника овде тужене Народне банке Србије под бројевима Г 3793 од 01.08.2002. године и Г 4680 од 15.10.2002. године по којима је тужиљи престао радни однос, а ставом другим изреке је обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у укупном износу од 354.750,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 427/2014 од 05.03.2014. године преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено преко пуномоћника изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиље.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09),

који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда на коју се ревизијом указује.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је на основу овлашћења гувернера Народне банке Југославије од 18.07.2002. године Генерални секретар Народне банке Југославије донео одлуку Г 3793 од 01.08.2002. године на основу које је тужиља, распоређена на радно место самосталног референта у одељењу за опште послове у главној републичкој филијали у Београду, остала нераспоређена, с тим да јој радни однос престаје протеком отказног рока од две године. У образложењу побијане одлуке је наведено да је Правилником о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места и коефицијентима за вредновање радних места у Народној банци Југославије, са пописом систематизованих радних места са потребним бројем извршилаца и посебним коефицијентима по основним организационим јединицама и специјализованим организацијама Народне банке Југославије од 19.07.2002. године, а који је ступио на снагу 27.07.2002. године, укинута радно место на којем је тужиља радила и организациона јединица у којој је радила због смањеног обима посла, а да запослена није могла да се распореди на друге послове који одговарају њеној стручној спреми и радном искуству, а ни на друге послове у другом савезном органу, с обзиром да је Савезна влада закључком од 06.12.2001. године наложила Савезним органима управе и Савезним организацијама предузимањем мера за смањење укупног броја запослених. Тужиља је против наведеног решења изјавила приговор који је решењем Генералног секретара Народне банке Југославије Г 4680 од 15.10.2002. године одбијен као неоснован.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, правилно је нижестепени суд применио материјално право када је као неоснован одбио тужбени захтев.

Одредбама члана 79. Закона о Народној банци Југославије („Службени лист СРЈ“ број 32/93 ... 73/00) било је прописано да се на права и обавезе из радног односа радника запослених у Народној банци Југославије примењује савезни закон којим се уређују положај и права радника у савезним органима управе. Сходно овој одредби, примењиван је Закон о основама система државне управе и о Савезном извршном већу и савезним органима управе („Службени лист СФРЈ“ број 23/78 ... 50/93) који је престао да важи, осим одредаба које се односе на положај и права радника у савезним органима управе, сходно члану 14. Уставног Закона за спровођење Устава СРЈ („Службени лист СРЈ“ број 1/92).

Према одредби члана 393. наведеног Закона, уколико су општим актима о организацији и раду и о систематизацији задатака и послова у савезним органима управе, односно савезним организацијама укинута поједини задаци и послови због смањења њиховог обима, радници који су радили на тим задацима и

пословима распоредиће се на друге задатке и послове који одговарају њиховој стручној спреми и радном искуству у истом или другом савезном органу управе, односно савезној организацији ако се о томе споразумеју функционери који руководе тим органима, односно организацијама. Ако се радници не могу распоредити на задатке и послове у истом савезном органу управе, односно савезној организацији, нити на задатке и послове у другом савезном органу управе, односно савезној организацији, они остају нераспоређени. Права из радног односа радници остварују у савезном органу управе, односно савезној организацији у којој су до тада радили, на начин и под условима који су прописани за раднике укинутих савезних органа управе, односно савезних организација. Чланом 394. став 3. истог закона је прописано да радницима укинутог савезног органа или организације, који не буду преузети, односно распоређени, престаје радни однос у складу са одредбама овог закона и да радни однос престаје и радницима који буду преузети, али не буду распоређени са новим актом о систематизацији задатака и послова.

У току поступка није било спорно да је Правилником о изменама и допунама Правилника о систематизацији радних места код туженог од 19.07.2002. године укинуто радно место на коме је тужиља била распоређена и организациона јединица у којој је радила и да је обављање одређених послова из те организационе јединице прешло у делокруг новообразованог одељења где је прешао и одређени број запослених из укинутог одељења.

Према општем правилу о терету доказивања у смислу члана 223. Закона о парничном поступку, ко шта тврди, коме шта иде у прилог, дужан је то и да докаже. Странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и да предложе доказе којима се утврђују те чињенице, а суд одлуку о основаности тужбеног захтева доноси на основу предложених чињеница и доказа. Како тужиља није пружила доказ за своју тврдњу да је у време доношења оспорене одлуке тужена имала упражњено радно место које одговара врсти и степену стручне спреме тужиље и њеном радном искуству, а ни доказе да је и у другим савезним органима и организацијама било упражњено одговарајуће радно место, то је правилно другостепени суд одбио као неоснован тужбени захтев тужиље за поништај побијаних одлука.

Неосновано је указивање у ревизији да је на конкретну правну ситуацију требало применити одредбе Закона о раду, с обзиром да се Закон о основама система државне управе и о Савезном извршном већу и савезним органима управе, као посебни закон, примењивао на запослене код правног претходника тужене, до ступања на снагу Закона о Народној банци Србије 19.07.2003. године. Наиме, чланом 398. наведеног закона, који се у време доношења оспорених одлука туженог примењивао, прописано је да ће се на запослене у Савезним органима и организацијама примењивати одредбе Закона о раду само уколико неко питање није уређено овим законом.

Тужиља у ревизији истиче да је и првостепену и другостепену побијану одлуку потписало исто лице. Према члану 138. став 3. Правилника о радним односима у Народној банци Југославије одлуку о престанку радног односа

нераспоређеним запосленима из става првог тог члана доноси гувернер или лице које он овласти. Како је Генерални секретар Народне банке Југославије потписао побијане одлуке по овлашћењу гувернера, то је неоснован и овај ревизијски навод.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић, с.р.**